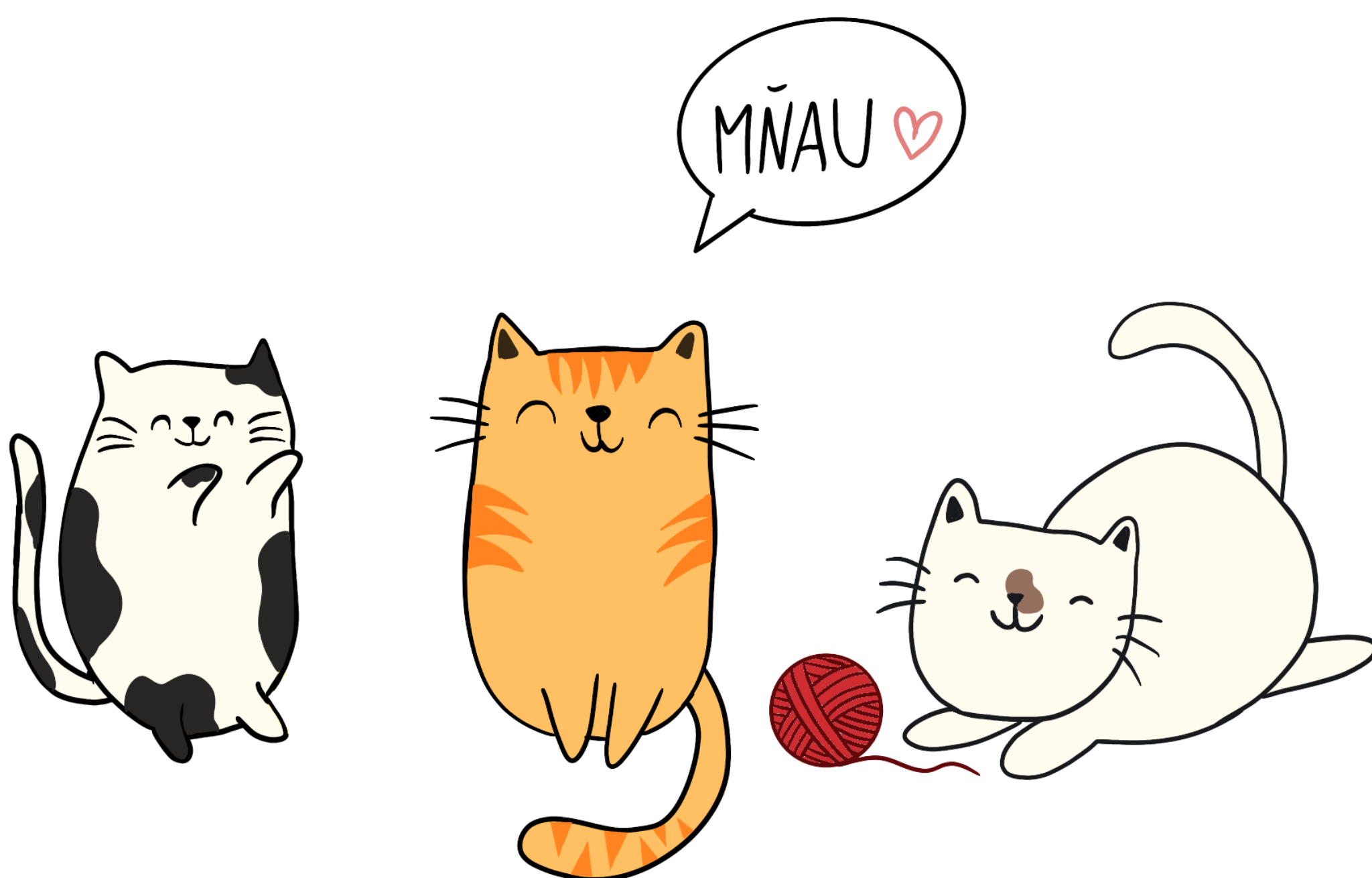

TŘI KOŤÁTKA:

O Mourkovi,
Strakouškovi
a Flíčkoví

Autor: Mgr. Eliška Kostková

Ilustrace: Alžběta Juříčková, 10 let

Byla jednou tři koťátka. Byli to tři kluci kočičí. Máma na ně pokaždé volala : „Čičí, čičí, kde jsou ti moji kluci kočičí? “ Prostě, veselá parta. Bydleli na krásném statku s ostatními zvířátky, kde se o ně starali hodní lidé. Měli stále co papat a mohli si hrát na sluníčku s ostatními kamarády.

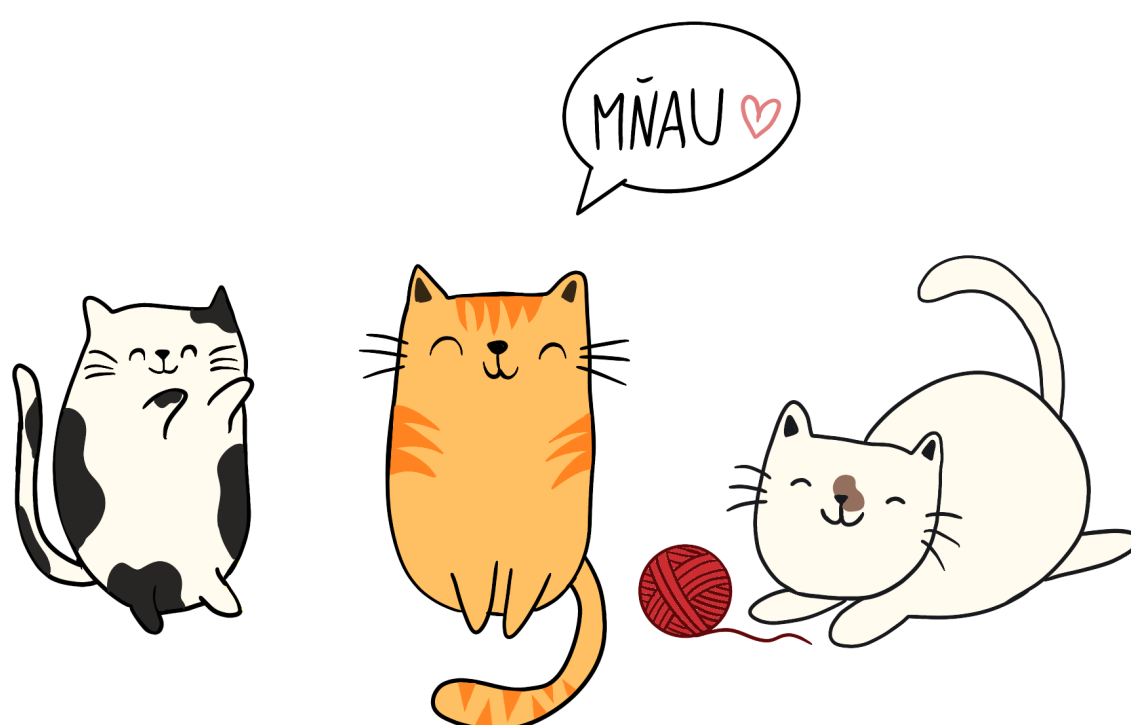
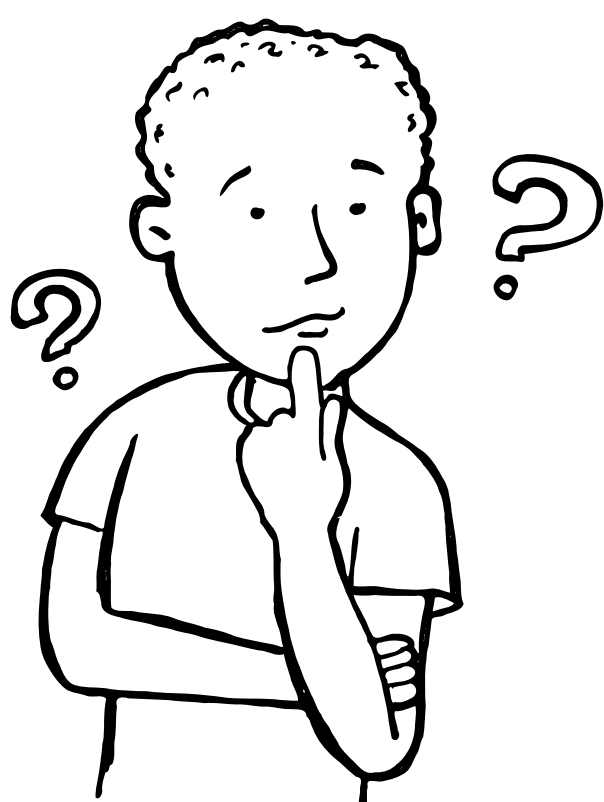
Každý z kočičích bratříčků byl šikovný na něco jiného. První, Strakoušek, se strakatým kožíškem, byl náramný krasavec a šašek. Ostatní zvířátka se na něho ráda dívala, když dělal všelijaké kejkle. Dokázal leckoho rozveselit. Co mu ale nešlo, bylo kočičí mňoukání. Kolikrát mu nerozuměli ani bráškové, co že to vlastně chce říct.

Druhý bráška, Mourek, s mourovatým kožíškem, zase uměl skvěle mňoukat a vždy uměl odpovědět na všechny otázky ostatních zvířátek ze statku. Kdo si nevěděl s něčím rady, hned šel za ním. S lezením po stromech to ale bylo horší. To se mu pak zauzlovaly pacičky a kolikrát i spadl a narazil si čumáček. Jouvejs!

No a třetí, Flíček, s flíčkem na čumáčku, ten zase skvěle lezl po stromech a běhal za klubíčkem. Většinou doběhl k obědu první a když se soutěžilo, kdo nejdál doskočí, často to taky vyhrál. Ale když měl přepočítat myšky v díře, to mu musel zase pomoci první bráška. Každý byl na něco šikovný a na něco zas méně, tak už to v životě mezi zvířátky chodí.

·Myslíš, že i lidé to tak mají? Že každý je šikovný na něco jiného?

Kočičí bráškové byli rádi, že se mají, že každý umí něco jiného, a když někdo něco nezvládne, tak mu jiný pomůže. Každý z kočičích brášků bude vždy šikovný v něčem jiném. Nikdy nebudou úplně stejní. Tomu se říká, že každý má nějaké nadání. Známe nadání na sport, nadání na mluvení, nadání na zpívání, nadání na tanec a mnohé další.

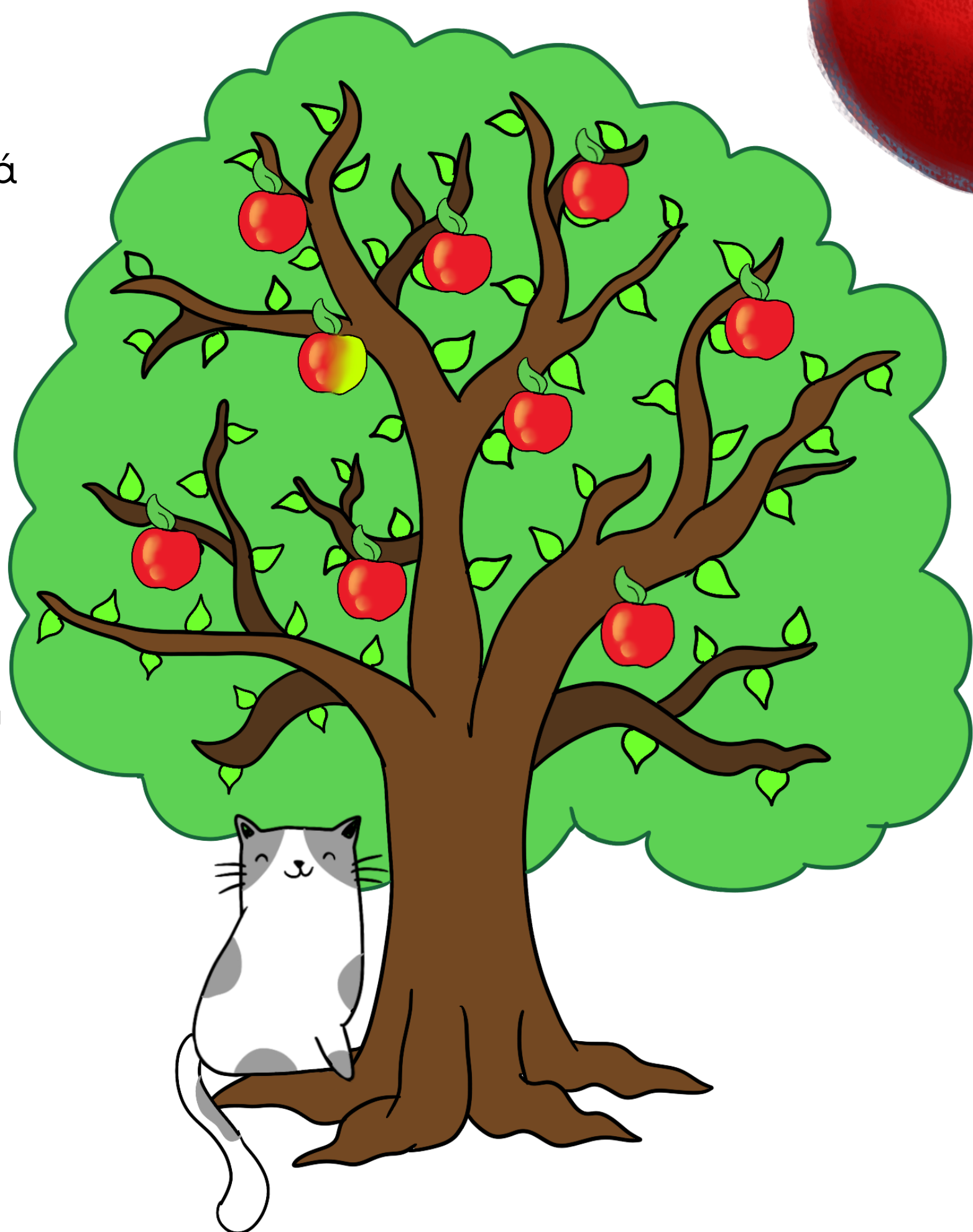
·Jaké ještě znáš nadání?

·Máš také nějaké nadání, něco, v čem jsi mnohem šikovnější než ostatní?

(Neříkáme to proto, abychom se ostatním posmívali, že jim něco nejde. Ale proto, abychom si uvědomili, co nám jde, a měli z toho radost)

Některé věci koťátka brzy doženou a třeba za rok už i ten Flíček dokáže myšky přepočítat. A i Mourek se nějak na ten strom dostane. A i Strakoušek zamňouká tak, že mu porozumí každý na statku. Tomu se říká, že koťátka rostou a zrají. Jako třeba zraje jablíčko na stromě. Když je ještě kyselé, to se nesmí utrhnout, to by nikomu nechutnalo. Ale když mu dáme čas, sluníčko a vodu, nakonec také dozraje, říkáme, že je zralé. A kdo ho spapá, ten si na něm náramně pochutná.

- Dokážeš říci, co kolem tebe ještě zraje, vyzrává? Třeba jablíčko, nebo...?

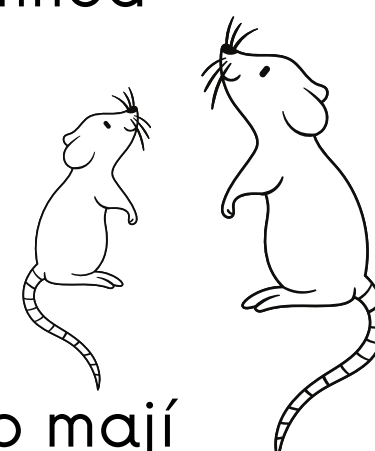
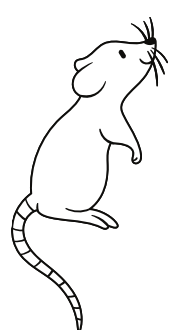
Tak šel život na statku vesele dál, vše dozrávalo a z malinkých kočičáčků brzy vyrostli pořádní kočičáci. A byl pomalinku čas, aby šli do kočičího učení.

- Co myslíš, že se asi tak koťátka učí v kočičím učení?

V kočičím učení v naší pohádce se koťátka učí lovit myši a také, jak si je přepočítat a výsledek zapsat pacičkou do písku. Jak lézt po stromech a číhat za dubem. A jak pokaždé, když odněkud skáčou, dopadnout na všechny 4 tlapičky. A jak se domluvit s lidmi a jak trpělivě čekat u myší díry, třeba celý den. A mnoho, mnoho dalšího.

Když některé koťe potřebuje pomoc, nebo něco vysvětlit, hned přiběhne paní učitelka Mňauvíjová a udělá, co je potřeba.

To je ale spousta věcí, vid'! Naštěstí koťátka na to všechno mají dost času a tak se každé z nich vše naučí v tu správnou chvíli. Každé koťe je totiž úplně jiné. A proto se některé naučí psát dříve než to druhé. A to třetí se naučí později číhat za dubem než to čtvrté. Tak to má být a tak je to v pořádku.

Kluci kočičí, Mourek, Strakoušek a Flíček se už do učení moc těšili. I když, ne všichni stejně. Jeden z brášek se těšil tak trochu méně. Věděl, že v učení bude muset vydržet celé dopoledne bez maminky a to on nerad. Někdy se mu po ní tak zastesklo, že i slzičku uronil. Sice věděl, že by do učení jít měl, ale vlastně netušil, co by ho tam lákalo. Možná, že ti kamarádi.

Maminka to tak nějak cítila, to se ví. Maminky většinou poznají, když něco trápí jejich malé dětičky. Nebyla si jistá, jestli je už kocourek zralý do učení (jako jsme to říkali o těch jablíčkách, vzpomínáš?). A tak se rozhodla, že se poradí s paními učitelkami v poradně Za zeleným kopcem.

·Víš, co je to poradna?

(Je to místo, kde pracují paní učitelky, paní psycholožky a další tety a strejdové. Pomáhají, radí maminkám i dětičkám, když si sami neví rady. Proto PORADNA-ze slova poradit.)

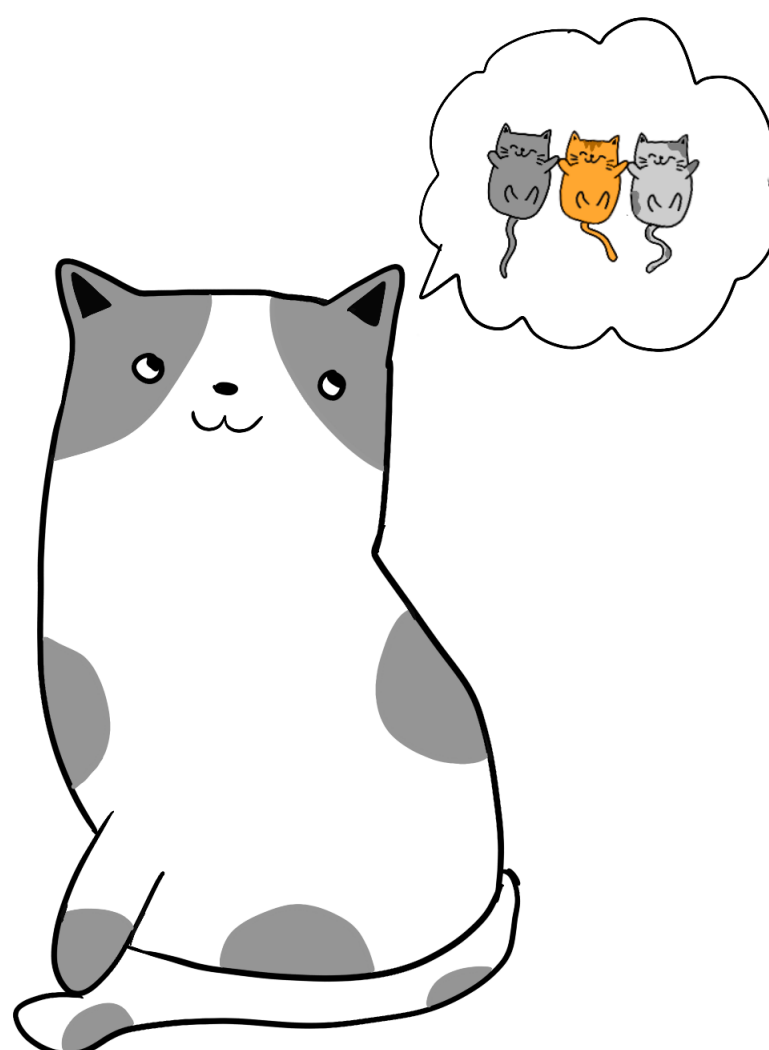
Maminka kočička vzala telefon a domluvila, že půjdou i s kocourkem do poradny Za zeleným kopcem na návštěvu. Až to celé setkání měli za sebou, byla o dost moudřejší, jak se tak říká.

Dozvěděla se, že koťátka, zralá do učení, už většinou ve škole bez maminky nepláčou. A že už také mají druhé zoubky (nebo se aspoň ty první kývou). A že jsou dost silné a urostlé, aby se dokázaly učit skákat a běhat a číhat za dubem. Že potřebují šikovné pacičky na to všechno psaní a kreslení. Že mňoukají tak, že jim ostatní rozumí a poznají všechny barvy...No, bylo toho hodně, co se maminka ten den dozvěděla. A kocourek taky. Měli z toho oba hlavičky jak balóny na fotbal, kolik se jim tam honilo různých myšlenek a pocitů.

Paní učitelky poradily mamince kočičce, aby ještě kocourka do učení nedávala. Že se zdá, že ještě není celkem zralý, jako to nazelenalé jablíčko na stromě. Neznamenal to ale, že by byl snad kočičáček kyselý.

Znamenalo to, že potřebuje svůj čas na to, aby ještě trochu vyrostl, některé věci se naučil...aby se mu pak v učení dařilo a on tam byl spokojený. Mamince se ten nápad líbil.

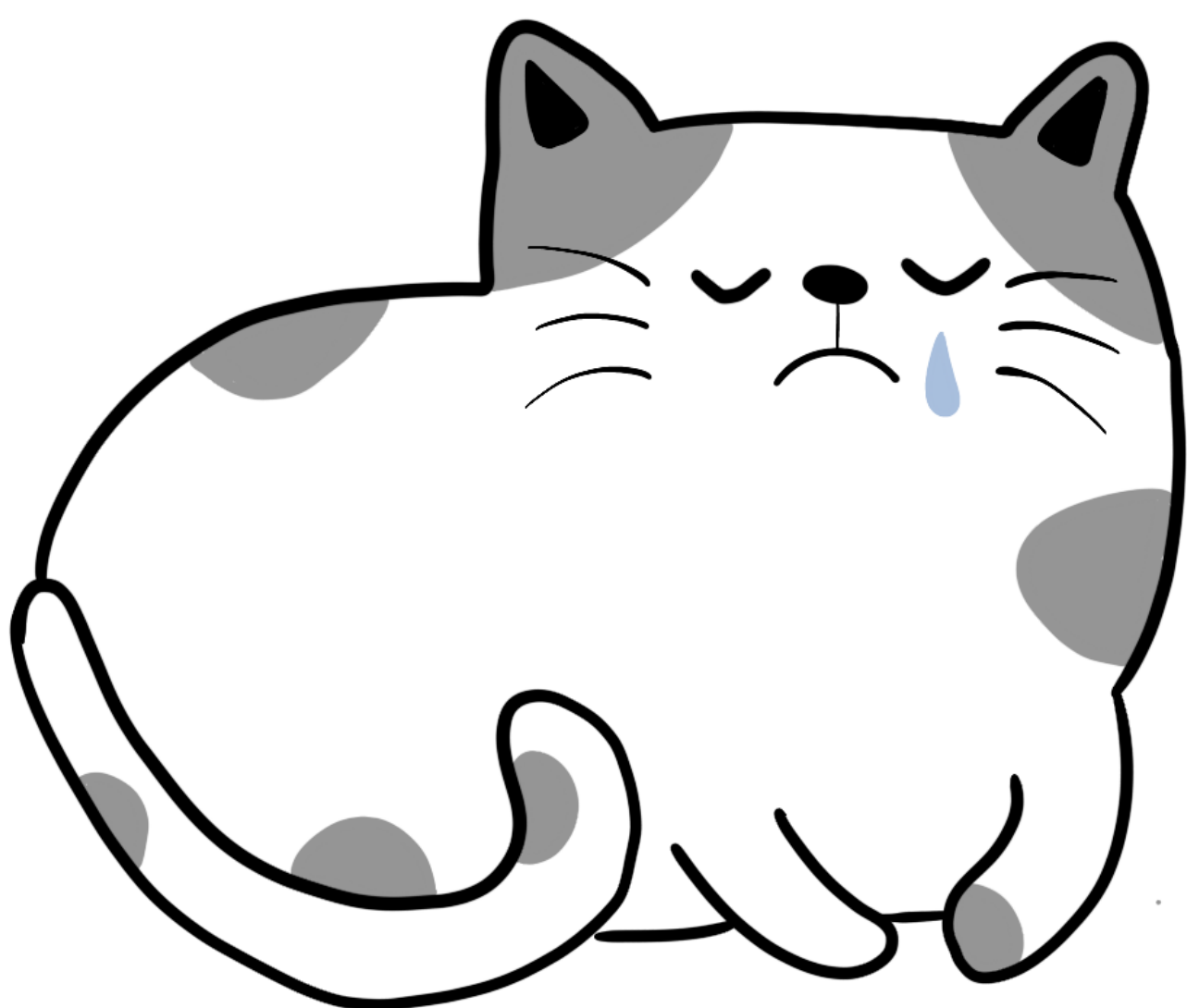
Ona taky měla z toho všeho podobný pocit jako paní učitelky v poradně Za zeleným kopcem. Hlavně, že kocourkovi nic neuteče. Chtěla, aby se jejímu synáčkovi v učení dařilo a aby nemusel ronit slzičky, že mu některé věci nejdou.

Malému kocourkovi se to teda moc nezdálo. Chtěl jít do učení s bratříčkama, nechtěl zůstat pozadu.

Vždyť on už je přece také dost velký a hodně věcí umí! Byl z toho všeho nějaký přešlý. Ne že by se po něm někdo prošel, ale že už měl hlavičku celou utrápenou a upřemýšlenou.

Maminka kočička to na něm viděla. A tak večer, když se tulili v pelíšku, se ho tuhle zeptala: „Miláčku, kočičáčku, ty se trápíš kvůli tomu učení?”

„Ano maminko“, řekl kocourek popravdě a slzička se mu kutálela mezi vousky do kožíšku. Připadal si, že není dost dobrý, jako kdyby zklamal maminku a i brášky. „Já chci taky do učení, já přece už taky umím spoustu věcí a nechci zůstat na dvorečku, bráškové jdou přeci taky!” Maminku kočičku z toho zabořilo u srdíčka, když viděla tu velkou slzičku.

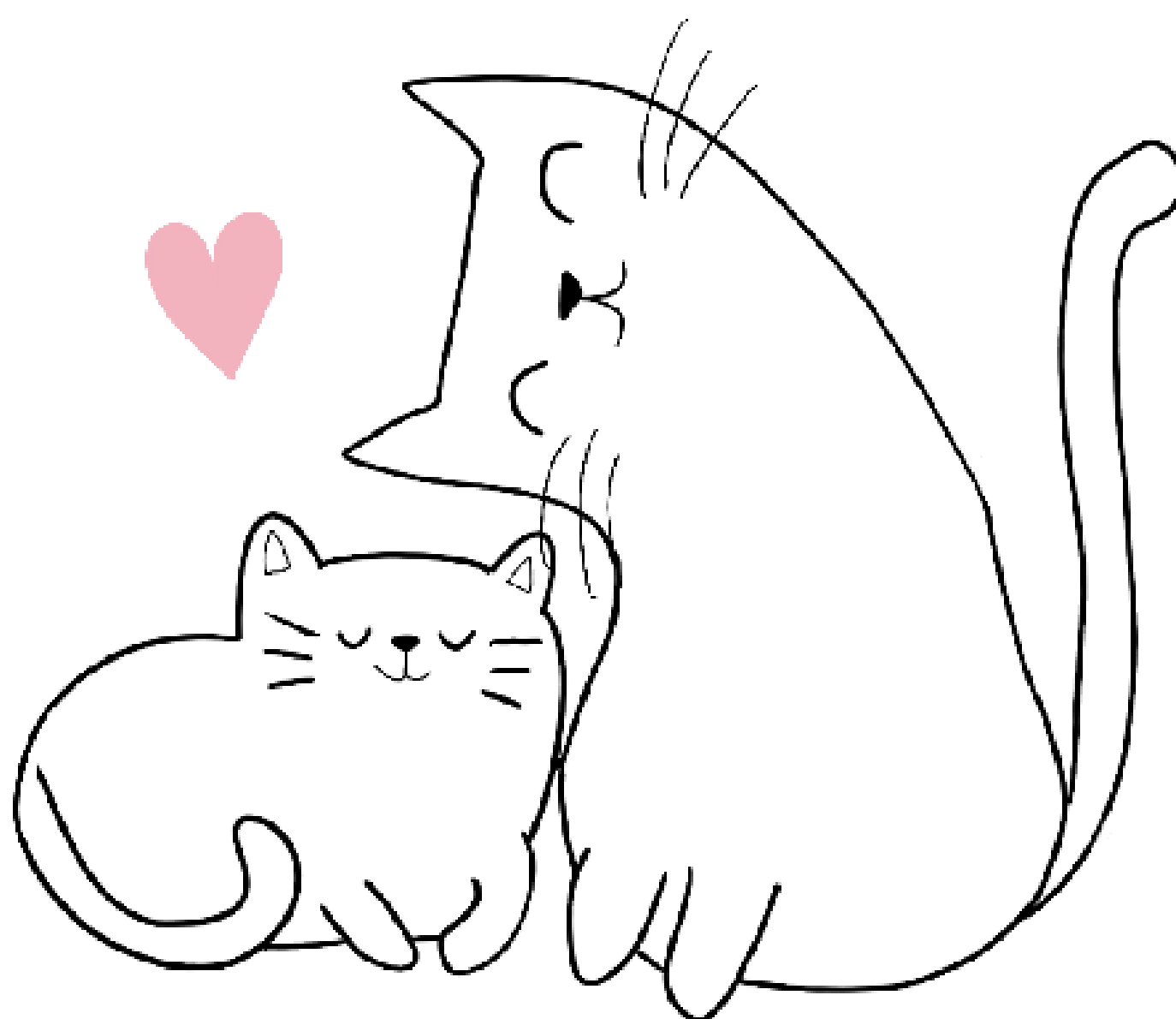
Nadechla se, pohladila synáčka po kožíšku a řekla: „Víš, kocourečku můj, já vím, že je to pro tebe těžké. Sama z toho mám taky vousky křížem krážem, jak nad tím vším neustále přemýšlím. Pro mě jsi ale pořád můj nejmilovanější chlapeček. Mám tě ráda takového, jaký jsi, ať už chodíš do učení nebo ne. Určitě jsi nic nezkazil. Pro mě jsi dost dobrý, dost chytrý a dost šikovný. Až bude tvůj správný čas, také dozraješ. A pak se naučíš všechno, co je potřeba, a ještě mnohem více.”

Když to kocourek slyšel, po tělíčku se mu rozlilo příjemné teplíčko. Přitulil se k mamčinu teplému kožíšku. Cítil, že maminka ho má pořád stejně ráda a že je vše v pořádku. Sice ho nepřestalo mrzet, že nepůjde do učení s kamarády a brášky...ale teď, když věděl, že mu nic neuteče a že je vše jak má být, mu přeci jen bylo o ždibánek líp. A tak nakonec zavřel očička. Užíval si, že je v teple, blízko maminky a za malou chvíli už spínkal jako miminko.

Zdálo se mu, jak jdou s brášky na louku natrhat mamince krásnou, barevnou kytičku.

♥KONEC♥

